

Bárcsak minden anyuka élete így alakulna

A kép forrása: Fény Háza

A kis csodák köztünk vannak. A történet egy őszi napon kezdődött, rutinszerű információkat kaptunk a családgondozóktól, akik a felvételi elbeszélgetés után, úgy döntöttek „költözhetnek”.

Anyuka egy hároméves kisfiúval fog érkezni a késő délutáni órákban. A Covid vírus alatti időszakban vagyunk, ami azt jelenti, hogy a beköltözés feltétele két hét intézményi karantén, a fertőzés elkerülése miatt. Ők ezt rezzenéstelenül vállalták, úgy gondolták, bármi is történik ki kell bírni, végig kell csinálni. A kisfiú rengeteg játékkal érkezett és látszott rajta, hogy jólnevelt. Ami miatt ide kerültek, az nem volt más, minthogy a bank elvitte a lakásukat. Ezt alig lehet épp ésszel felfogni. Jó életük volt, szinte tökéletes, azonban az anyukát egymás után érték a traumák. Elveszítette szeretteit, és egyedül a kis Maxi maradt neki, valamint az apai nagyszülők. A karantén leteltével elkezdtek ismerkedni a lakóközösség tagjaival. Velük egy kis napsugár költözött az otthonba. Ez a kedves asszony mindig mosolygott mindenkire és jó kedvre derítette az elcsüggedt társait. A lakók sokszor alig várták mikor jönnek le enni, hiszen tudták, hogy akkor biztos kacagás lesz és a szomorúság eltűnik az arcokról. Maxi a mindig nyüzsgő, igazi kis pasi, aki mellett nem tudsz nem boldog lenni. Minden érdeklő, ami él és mozog és képes kis millió kérdést feltenni, ő egy igazi kis energia bomba.

Nem lehetett látni a szomorúságot soha az anyukán, bár néha egy-egy gyenge pillanatában elmesélte, hogy titokban sokat sír, de Maxi előtt soha. Az élet úgy hozta, lettek barátnői is az otthonban, akikkel támogatták egymást főleg, ha valaki bajba került. Alexandra mindig ott volt, ha kellett, oviba ment, ha kellett főzött a karanténosoknak, kórházba kísérte a beteg lakótársat vagy éppen szülinapi tortát készített, mert olyan volt ő, mint egy gondoskodó anya, akire mindig lehet számítani. Nemcsak a lakók, de a munkatársak is szerették, mert együttműködő volt, tisztelettudó, a szobájukban mindig rend volt és Maxi fejlődésében is csak pozitív dolgokat láttak.

Hamar megszerettük ezt a kis családot és szívünkbe zártuk őket. Sajnos a nálunk töltött idő rövid, csupán egy év a szigorú szabályok miatt, utána az anyukáknak új helyet kell keresni más anyaotthonban vagy más lakhatást nézni. Maxiék fél évet töltöttek nálunk, amely gyorsan eltelt. A családi kapcsolatot az egyetlen nagyszülővel tartották, akik imádják az unokájukat. Az anyuka hosszú ideig titkolta előlük, hogy hol élnek és amikor végre szint vallott sírva nekik a helyzetükről, megfordult velük a világ. Olyan támogatást kaptak a nagyszülőktől, hogy csupán pár hét alatt sikerült egy vidéki albérletbe kiköltözniük mindezt a nagyszülők jóvoltából. Napokig titkolta a hírt a lakótársak előtt, ő maga sem hitte el, hogy ez velük történik, hogy végre saját ágyukban ébredhetnek, és nem lesznek szabályok.

Egy szakember számára ennél nagyobb boldogság nincs a világon, mint amikor egy kliensnek jóra fordul az élete. Ezek a ritka alkalmak adnak mindig erőt, amikor látjuk, hogy van egy-két anyuka, akinek sikerül kitörni. Bárcsak minden anyuka élete így

alakulhatna! Nagyon megszerettük őket, de nyugodt szívvel búcsúzunk tőlük, mert megérdemlik, hogy annyi rossz után jóra forduljon az életük.

Alexandra búcsúzóul csak annyit mondott, hogy olyan sok szeretetet és támogatást kapott a Fény Házától, hogy meg szeretné ezt hálálni, és ő is támogatni fogja az elesetteket, amint rendeződik az élete.

Az élet tartogat nekünk mindig egy kis reményt, Isten munkálkodik még, ha nem is vesszük észre.

Forrás: Fény Háza Családok Átmeneti Otthona/Papp Ildikó/Kommunikációs osztály

Dátum: 2021 július 13.

Kép forrása : Fény Háza Családok Átmeneti Otthona